

De stiefzussen

Assepoeester [maar dan anders]

Kaye Umansky

Met tekeningen Mike Phillips

bontekoe

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E
AVI	S	3	4	5	6	7	P		
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	
Humor									

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

De Stiefzussen, Assepoester (maar dan anders)

Een leesboek uit de serie Piraatjes

Oorspronkelijke titel: *The Stepsisters' Story*

Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd

Auteur: Kaye Umansky

Illustraties: Mike Phillips

© Copyright 2012 Barrington Stoke Ltd, Edinburgh, Scotland

Nederlandse editie:

© Copyright 2017 Uitgeverij Bontekoe

Vertaling: Charlotte Bakker

Redactie: Selma Noort

Vormgeving: Vijfkant Nederland

Gezet in het lettertype Dyslexie

ISBN 978 90 5529 954 6

(Meeluisterboek versie: ISBN 978 90 5529 983 6)

1e druk 2017

Uitgeverij Bontekoe

Statenlaan 8

6828 WE Arnhem

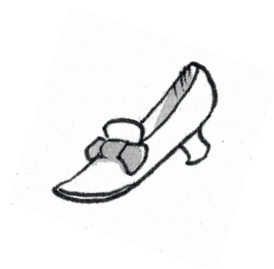
T 026 751 8901

www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2017

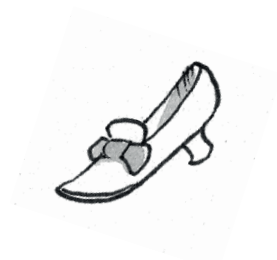
Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Een grote gezellig familie	7
2	Assepoester pesten	18
3	De uitnodiging	25
4	De voorbereiding	32
5	Het bal	40
6	Weer thuis	52
7	Het schoentje	59
8	Eind goed, al goed	66

Hoofdstuk 1

Een grote gezellige familie Reuzeltje

Weet je waar ik echt kwaad van word?
Ik zal het je vertellen. Dat iedereen voor
Assepoester is. Alleen maar omdat ze knap
is en omdat ze uiteindelijk met prins Florian
is getrouwd. Ze roepen allemaal “Ach, wat
schattig!” en sturen haar kaartjes. Ze krijgt
nog veel meer. Dure jurken. Glazen schoenen.
Bloemen. Taart. En ze wordt op alle feestjes
gevraagd.

Mijn naam is Reuzeltje. Ik ben een stiefzus van Assepoester. Mijn zus heet Kitty. Ik ben zacht en knuffelig. Kitty is scherp en bottig. Ze lijkt wel een kapstok.

Niemand stuurt ooit taart naar mij en Kitty. We krijgen wel vaak brieven van mensen die ons niet mogen. “Hekelbrieven,” noemt de postbode ze. Wij worden nooit gevraagd voor feestjes. Niet meer sinds het bal, dat was het grote feest in het paleis.

Ik zei al dat Assepoester knap is. Dat is ook zo, maar wel op een saaie manier. Lang goudkleurig haar. Grote blauwe ogen. Kleine voetjes. Dat soort dingen. Kitty en ik hadden een hekel aan haar zodra we haar voor het eerst zagen. We hadden een nog grotere hekel aan haar gehad als we hadden geweten dat haar peetmoeder een Goede Fee was. Maar dat wisten we toen nog niet. Toen heette ze ook nog gewoon Anne. Maar ik heb haar een nieuwe naam gegeven, en die bleef hangen. Assepoester.

“Kom, lieverds,” zei mama. Het was de dag dat we bij onze stiefvader Sloeber gingen wonen. “Daar zijn we dan, een nieuwe familie. En dit is jullie nieuwe stiefzusje, Anne. Jullie worden vast dikke vrienden.”

Kitty en ik keken elkaar aan. We vinden elkaar niet eens aardig. Maar we wisten dat we nu samen moesten werken.

“Hallo,” zei Assepoester verlegen. Ze stak haar hand uit. We keken er allebei naar alsof het een dooie vis was. Ze liet haar hand weer zakken.

Eerste ronde gewonnen!

“Annes slaapkamer is naast die van jullie,” zei mama. “Leuk hè?”

Nee. Niet leuk.

“Ik wil geen kamer delen met Reuzeltje,” zei Kitty. “Haar voeten stinken.”

“Die van jou ook,” zei ik. Dat is ook zo. Ze stinken.

“Nou, maar ik snurk niet,” zei Kitty.

“Echt wel,” zei ik. Ze snurkt heel hard.

“Ik ga gillen als ik geen kamer voor mezelf krijg,” zei Kitty.

“En ik ga zitten mokken,” zei ik. En dat meende ik.

“Geen zorgen,” zei mama. “We komen er wel uit.”

Tweede ronde gewonnen!

Op dat moment kwam stiefpapa Fred Sloeber de kamer binnen. Hij grijnsde blij. Nog wel.

Er stak nog steeds een bloem in zijn jasje van de bruiloft.

Kitty en ik hadden ook onze jurken voor de bruiloft nog aan. We waren bruidsmeisje geweest. Mijn jurk zat te strak dus ik was niet blij. De schoenen van Kitty waren te klein dus ze had blaren. Daar was zij ook niet blij mee.

“Ah!” zei stiefpapa Sloeber. “De meisjes hebben elkaar ontmoet. Wat denk je, Anne? Leuk om twee nieuwe zussen te hebben, toch, lieverd?”

“Ja,” zei Assepoester. “Het wordt vast leuk, papa.”

Het klonk niet alsof ze het meende. Ik geloof dat ze het helemaal geen leuk idee vond. Mama zei dat Assepoester niet wilde dat haar vader zou hertrouwen. Ze was er ook niet bij op de bruiloft. Ze zei dat ze thuis wilde blijven om voor het eten te zorgen.

We denken dat ze jaloers was omdat Kitty en ik bruidsmeisje waren en zij niet.

Sloeber wilde wel dat ze bruidsmeisje zou zijn. Maar mama was vergeten een jurk voor haar te bestellen.

“Goed zo,” zei Sloeber. “Kom, we gaan met z’n allen aan tafel. Bob heeft een geweldig feestmaal voor ons klaargezet.”

Bob is Sloebers butler. Ik mag hem niet, en Kitty ook niet. Hij hielp ons niet eens uit onze jassen toen we voor het eerst binnenkwamen. Dus gooiden we ze op de grond en duwden we hem aan de kant. We hoorden hem mopperen terwijl hij de jassen opraapte. Bedienden horen niet te mopperen. Daarom heb ik later alle knopen van zijn jas geknipt.

Ik moet zeggen dat het eten lekker was. Ik at zeven broodjes met kaas, drie worstjes en vijf roombroodjes.

Daarna drie stukken bruidstaart. Kitty zat ook flink te eten. Je ziet het niet aan haar, maar ze kan eten als de beste. Nou ja, niet de beste, dat ben ik.

Assepoester at bijna niks. Ze zat een beetje aan een blaadje sla te friemelen. Ze zei niks.

“Wat is er nou, Anne? Waarom eet je niet?” vroeg mama. Ze klonk boos.

“Ik heb geen trek,” zei Assepoester.

“Je moet wel eten, hoor. Reuzeltje en Kitty zijn tenminste beleefd. Ze eten altijd hun bord leeg. Of niet, meisjes?”

“Ja, mama,” zeiden we tegelijk met onze monden nog vol taart.

“Mag ze van jou moeilijk doen over eten, Fred?” vroeg mama aan Sloeber. Ze fronste naar hem. “Meisjes in de groei moeten goed eten. Neem een broodje, Anne.”

“Nee, dank je,” zei ons nieuwe stiefzusje. Een traan rolde over haar wang en drupte op haar bord.

“Ze huilt,” zei Kitty gemeen. Ze pakte de laatste roze koek van een schaal voor Annes neus. Die wilde ik hebben. Ik prikte haar met mijn vork.

“Och,” zei Sloeber. “Ben je verdrietig, Anne?”

“Nee, ik heb iets in mijn oog, papa,” zei Assepoester. Ze depte haar ogen met een servet.